

The Thai Journal of Veterinary Medicine

Volume 1
Issue 1 January, 1971

Article 17

1-1-1971

เรื่องย่อที่น่าสนใจ

พีเคราะห์ อาจทรงคุณ

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/tjvm>

Part of the [Veterinary Medicine Commons](#)

Recommended Citation

อาจทรงคุณ, พีเคราะห์ (1971) "เรื่องย่อที่น่าสนใจ," *The Thai Journal of Veterinary Medicine*: Vol. 1: Iss. 1, Article 17.

DOI: <https://doi.org/10.56808/2985-1130.3288>

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/tjvm/vol1/iss1/17>

This Other is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in The Thai Journal of Veterinary Medicine by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

เรื่องย่อที่น่าสนใจ

รวบรวมโดย พิศุระหิ์ อางทรงคุณ สพ.บ., M.S. (Cornell) F.R.V.C.S.

โรค Dirofilariasis ในสุนัขในภาคเหนือของรัฐ California

การตรวจตัวอย่างเลือดที่เก็บจากสุนัขจากสถานที่กักขังสุนัขในตอนเหนือของรัฐแคลิฟอร์เนีย และจากสุนัขพันธุ์ บีเกิลที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ที่เดวิส โดยวิธี Knott technique พบว่า 5% ของสุนัขจำนวน 515 ตัวมี Dipetalonema reconditum และพบ Dirofilaria immitis ในสุนัขบีเกิลหนึ่งตัวจากจำนวนทั้งหมด 800 ตัว รายงานของคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ที่เดวิส กล่าวว่าในระหว่างปี 1957-1968 มีสุนัขที่เกิดในท้องที่ภาคเหนือของรัฐแคลิฟอร์เนียจำนวน 12 ตัวที่ตรวจพบ Dirofilaria immitis - ของ P.B. McGreevy และคณะ Am. J. Vet. Res. 31 (July 1970)

Sensitivity ของแบคทีเรียต่อสารปราบเชื้อแบคทีเรีย

เชื้อโรคที่แยกได้บ่อยที่สุดจากบัสตวาระของสุนัขและแมว และจาก Cerumen ของสุนัขได้แก่เชื้อ Pseudomonas aeruginosa, Escherichia coli and Staphylococcus aureus การหา Sensitivity ของเชื้อเหล่านี้ต่อสารปราบแบคทีเรีย (Antibacterial agents) พบว่าเชื้อ Pseudomonas aeruginosa เป็นเชื้อที่ทนต่อยาที่สุดและเชื้ออื่น ๆ ที่แยกได้ก็มีความต้านทานสาร Antibiotics ต่าง ๆ ที่ใช้กันบ่อย ๆ เช่นกัน....ของ Hogle R.M. ใน J A-V-M.A. 156. No 6 761-764 (Department of Veterinary Microbiology and Preventive Medicine, Iowa University, Ames, Iowa)

ความคงอยู่ของภูมิคุ้มกัน (Immunity) ที่มีต่อโรค Bovine Genital Vibriosis

โคสาว Heifers ที่ทำให้เกิดภูมิคุ้มกันโรค Bovine Genital Vibriosis โดยการทำวัคซีน หรือโดยการปล่อยให้ติดเชื้อมตามธรรมชาติหรือให้ได้รับทั้งสองอย่าง แล้วนำ

มาทดสอบความคงอยู่ของภูมิคุ้มกันโดยนำมาให้ติดโรค โดยการผสมพันธุ์กับพ่อโคที่เป็นโค Bovine Genital Vibriosis ปรากฏว่าภูมิคุ้มกันของแม่โคลดลงตามกาลเวลาที่ผ่านไป ดังนั้นการที่จะให้แม่โคในฝูงโคที่มีโรคนี้ปรากฏอยู่มีความสามารถในการขยายพันธุ์ได้สูง จะต้องทำวัคซีนให้แก่แม่โคทุกตัวรวมทั้งตัวที่เคยเป็นมาก่อนด้วย... ของ A.B. Hoerlein & E. J. Carroll ใน J.A.V.M.A., Vol. 156, No. 6 (770-778)

การจัดการกับไข่กำลังฟักเพื่อป้องกันไม่ให้มีการติดโรค Aspergillosis จากไข่ฟัก

โรค Aspergillosis ที่เกิดขึ้นในลูกไก่และในไก่รุ่นพบว่าเกิดจากการที่ไข่กำลังฟักเหล่านี้มี Spores ของ Aspergillus fumigatus ติดอยู่การใช้ PMDD (Phenylmercury binaphthylmethane bisulphonate) concentrate ซึ่งมี Hg. อยู่ 0.8% ในความแรง 1: 640 สามารถปราบ Spores ได้เกือบ 100% ความแรงในอัตรา 1: 640 นี้ไม่ทำให้ไข่ไก่ฟักเป็นตัวน้อยลง การทดลองในฟาร์มโดยใช้ PMDD ในอัตราส่วน 1: 640 จุ่มไข่ไก่ลง อัตราการตายของไก่ลงเนื่องด้วย Aspergillosis ลดน้อยลงและไม่ปรากฏว่าโรคกลับเป็นขึ้นในระยะเวลา 3 เดือนต่อมา .... ของ Harry, E.C. & Cooper, D.M. (1970) ใน British Poultry Science, 11, 269-272, (Poultry Reserch Station, Houghton, Huntingdon)

ผลของการใช้สาร Glucocorticoids ชนิดต่าง ๆ ที่มีฤทธิ์ให้นมต่อระดับของน้ำตาลในเลือด และต่อปริมาณของ Ketone ในกระแสเลือดในแม่วัวที่มีภาวะ Ketosis

สาร Glucocorticoids ที่ใช้กันเสมอในการรักษาภาวะ Ketosis ในแม่วัวเมื่อนำมาฉีดเข้ากล้ามเนื้อ แม่วัวปกติและแม่วัวที่มีภาวะนั้น ปรากฏว่าจะทำให้ปริมาณน้ำนมลดลงพร้อมกับการที่มีน้ำตาลในเลือดสูงขึ้นทั้งในแม่วัวปกติและแม่วัวที่มีภาวะ Ketosis ปริมาณของสาร Ketone ในเลือดของแม่วัวที่มีอาการ Ketosis จะลดลง สาร Glucocorticoids แต่ละชนิดมีความสามารถต่างกันในการที่จะเพิ่มน้ำตาลและลดปริมาณ Ketone ในเลือด... R.K. Braun, E.N. Bergman & T.F. Albert ใน J.A.V.M. A 157, No 7 (941-946)

ตัวอ่อนพยาธิปากขอในน้ำนมของแม่สุนัขทำให้ลูกสุนัขติดโรคได้

ลูกสุนัขจำนวน 9 ตัวที่ได้รับการทดลองให้กินตัวอ่อนของพยาธิปากขอ (3rd. stage larva *Ancylostoma*) ที่แยกได้จากน้ำนมของแม่สุนัข ปรากฏว่ามี อาการเป็นโรคพยาธิปากขอขึ้น โดยมีระยะเวลาก่อนที่จะปรากฏอาการ ประมาณ 12-16 วัน การตรวจลำไส้ของลูกสุนัข 4 ตัว พบว่าตัวอ่อนที่ให้กินเข้าไปเจริญเป็นพยาธิปากขอที่โตเต็มที่ 27-100% ตัวอ่อนพยาธิปากขอ ในนมจึงเป็นแหล่งหนึ่งที่ทำให้สุนัขติดโรคได้ M.W. Stone & J.C. Peckham ใน Am. J. Vet Res., 31 (Sdqt. 1970)

วิธีการพบในวัวที่เป็นโรคท้องขึ้น Ruminal Tympany จากสาเหตุปฐม

ผลของการตรวจผ่าทรวงอกวัวที่เป็นโรคท้องขึ้น โดยมีปฐมเหตุจากการระบายก๊าซออกไม่ได้ 40 ราย พบว่าได้แก่การที่ปอดถูกกด มีเลือดคั่งและเลือดออกอย่างเห็นชัดในส่วนของหลอดอาหารบริเวณคอ (Cervical esophagus) หลอดอาหารส่วนล่างบริเวณอก (Thoracic esophagus) ขีดขวางกล้ามเนื้อและต่อมน้ำเหลืองตามส่วนท้ายของลำตัวมีสีซีด แต่ตามส่วนต้นของร่างกายมีเลือดคั่งและเลือดออก สิ่งที่ถูกเข้าไปมีลักษณะเป็นฟองพุดภายใน Rumen จะเห็นไม่ชัดถ้าการผ่าทรวงอกเลือนกำหนดช้าออกไป ผลที่ได้รับจากการที่มีความดันใน Rumen ไม่เพียงแต่ทำให้ Rumen ขยายตัวออกแล้วไปกดอวัยวะภายในช่องท้องและช่องอกเท่านั้นแต่อาจจะกดหลอดเลือดดำ Caudal Vena Cava ซึ่งจะทำให้เลือดถูกกักอยู่ในส่วนท้ายของร่างกาย ไม่อาจจะไหลกลับไปสู่ส่วนหัวได้ J.H.L. Mills & R.G. Christian J. A. V.M. A., Vol, 157 No. 7 (947-952)

การเปลี่ยนแปลงของค่าทาง Hematology ของสุนัขพันธุ์บีเกิลตั้งแต่อายุ 2 เดือนถึง 1/2 ปี

ตารางข้อมูลของค่าทาง Hematology ที่ได้จากสุนัขพันธุ์บีเกิลที่มีสุขภาพปกติ ตั้งแต่อายุ 2 เดือน ถึง 4 1/2 ปี จำนวน 193 ตัว แสดง ว่าอายุและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงค่าทาง Hematology อันเป็นตัวเลขที่น่าสนใจ

ค่าของ PCV เพิ่มขึ้นถึง 40 % ในช่วงระยะ 2 เดือน ถึง 8 เดือน หลังจากนั้น ค่าจะคงที่ ค่าของ Hemoglobin และจำนวน Red blood cells ก็มีการเปลี่ยนแปลงทำนองเดียวกัน

ค่าของ WBC ลดลงตามอายุโค ยอดจำนวนลงจาก 13,000 /c mm. เมื่ออายุได้ 60 วัน ลงไปจนถึง 10,000/c.mm. ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยเมื่ออายุได้ 4 1/2 ปี โดยมีสาเหตุจากการที่จำนวนของ Lymphocytes และ Neutrophils ลดลง

การเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมโดยทันทีและอาจรวมกับการที่สัตว์อาจมีโรคซึ่งยังไม่ปรากฏอาการอยู่ก่อนแล้ว อาจทำให้ค่าของ WBC สูงขึ้นได้อีกถึง 20% โดยเป็นการเพิ่มของ Neutrophils เป็นส่วนใหญ่แต่จำนวน RBC จะไม่เปลี่ยนแปลง M.S. Bulgin S.L. Munn & Willin Gee ใน J.A.V.M.A. Vol. 157 No 8 (1064-1070)

โรค Lymphosarcoma ในโรค

โรค Bovine Lymphosarcoma (Leukosis, malignant lymphoma) เป็นโรคมะเร็งของต่อมน้ำเหลืองในโค บางครั้งก็เรียกว่าเป็นมะเร็งเม็ดโลหิตขาวของโคอันเป็นชื่อที่ไม่เหมาะสมเพราะโคที่เป็นโรคนี้นั้นส่วนมากเม็ดโลหิตขาวในกระแสเลือดมิได้เพิ่มขึ้นในบรรดาโรคมะเร็งของโคปรากฏว่ามะเร็งชนิดนี้มากเป็นเหตุให้โคที่ส่งมาที่โรงฆ่าสัตว์ที่ตรวจโดยเจ้าหน้าที่สัตวแพทย์ของรัฐบาลในปี 4967 จำนวน 100,000 ตัว มีตัวที่ต้องถูกกักทำลายทวารอกอยู่ 14 ตัว

อาการที่ปรากฏของโรคนี้นั้นมีได้ต่างกันแล้วแต่ตำแหน่งที่เป็นโรค อัตราการขยายโตของมะเร็ง และการแพร่กระจายของมะเร็งในระยะที่เป็น โคที่เป็นโรคนี้นักแสดงอาการป่วยหลายอาทิตย์หรือหลายเดือน มีอาการอ่อนเพลียลงไปตามลำดับและผสมมากขึ้น และมักจะตายในที่สุด แต่อาการโดยทั่วไปนั้นอาจต่างกันไต่มาก เช่น โดยอาจตายได้ทันทีจากการที่มีมะเร็งชนิดนี้เกิดขึ้นที่หัวใจ

ต่อมน้ำเหลืองมักจะเป็นมะเร็งนี้ในระยะที่เป็นมะเร็งนี้ หัวใจ ม้าม มดลูกมักจะมี

มีมะเร็งงันดูกลามมาถึงบ่อย ๆ ต่อมน้ำเหลืองที่อยู่ต้น ๆ มักจะขยายโตและคลำพบเป็นก้อน อยู่ใต้หนัง -M.J. Van der Maaten และคณะใน J. Dai. Sci., 53 (May 1970) 614-619.

การศึกษา Active Structure ของ Local Anesthetics.

โดย ดาณิศ ทวีชัยานนท์ ส.พ.บ.

Local anesthetics ส่วนมากเป็นพวก Tertiary nitrogen จากการทดลอง โดยใช้ Dibucaine, Tetracaine, Chlorpromazine, Imipramine และ Procaine ต่อ Mammalian non-myelinated fiber ของ Vagus nerve ของกระต่าย พบว่า ส่วนของ Local anesthetic ที่สามารถจะ block impulse conduction ได้แก่ส่วน Uncharged หรือ Positive Charge Form และปฏิกิริยาของ Local anesthetics ดังกล่าวจะเกิดขึ้น มากหรือน้อยขึ้นกับ External pH คือ Local anesthetic จะมีฤทธิ์แรงเมื่ออยู่ใน Solution ที่เป็นต่างมากกว่าสภาพเป็นกลาง หรือเป็นกรด ซึ่งพบว่าถ้าเพิ่ม pH ของ Solution จาก 7.0 เป็น 9.5 แล้วจะทำให้ผลของ Local anesthetics เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว

จากการทดลองดังกล่าวพอสรุปได้ว่า active form ของ local anesthetics คือ ส่วนที่เป็น Cation และ uncharged amine

ของ J.M. Ritchie and P. Greeng ใน J. of Phar. and Exp. Ther. Vol. 1, No. 2. (August 1961)